

HÍVOM A CSALÁDOKAT Januárban, Szent Erzsébet évében

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és paptestestvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

Január: Szent Erzsébet a megtalált hivatás békéjében élt. Számára a helyet és a körülményeket, ahol élnie kell, mások jelölik ki. Ő azonban örömmel fogadja el ezeket, mert megérti, hogy az élet Istentől kapott hivatás. Mindannyiunk élete a maga egészében hivatás. Isten hívott életre minket, nem mi választottuk meg a helyet és a körülményeket, ahova születtünk. Életünk válaszútjain hozott döntéseinkkel Isten hívására válaszolunk, ha helyesen felelünk, életünk összhangba kerül hivatásunkkal. Szent Erzsébet egész életében gyermeki bizalommal döntött hivatása mellett. "Bizony, mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába." (Mt 18, 3)

Bizonyára nem kérdezték meg Szent Erzsébettől, akar-e Tübingiába menni 4 éves korában. Elszakadni a családtól, szülőktől, testvérektől nem lehetett öröm. Derűjét az Istenre találása, ennek állandósága, rendíthetetlensége adta. Nem tudjuk, hogyan, milyen élmény hatására vált Isten-kapcsolata valósággá. Életét Istentől neki és csak neki ajándékozott hivatásként élte. Gyermeki bizalom volt benne az iránt, aki "mindennek életet, lehetet és mindent ad" (ApCsel 17, 25b), így a képességet is a hivatás szerint való életre.

Hivatásunk ajándék, egy hatalmas és titokzatos kezdeményezésből ered: "Az Úr hívott meg engem az anyaméhtől fogva, anyám méhétől emlegette nevem." (Iz 49, 1) Keresztes Szent János mondja: „Az emberi élet kalandja járulékos mozzanat, hogy eljusson az egyetlen Lényeghez, az Istennel való egyesüléshez.” Egész életünk hivatás, nem csak annak egy-egy szelete. Sokszor úgy érezzük, hogy ezek között a szeletek között konfliktus alakul ki, például a munkahelyi és családi „hivatás” között. Nem vonulhatunk azonban ki a társadalomból, amelyben élünk, hiszen „a társadalom elengedhetetlenül szükséges az emberi hivatás megvalósításához. E cél eléréséhez tiszteletben kell tartani az értékek hierarchiáját, mely az anyagi és természetes dolgokat alárendeli a belső és lelki dolgoknak”. (KEK 1886) „Azok a társadalmi körülmények, melyek között az emberek élnek, ... gyakran eltérítik őket a jótól és a rossz felé terelik. Bizonyos, hogy a társadalmi rendet sűrűn zavaró ok részben a gazdasági, politikai és társadalmi formákban lappangó feszültség. A mélyebb ok azonban ... a gőg és az önzés, mely megrontja a társadalom légkörét. Ahol pedig a dolgok rendjét a bűn következményei megzavarják, ott ... az ember új meg új kísértésekkel találkozik, és ezeket csak a kegyelemtől támogatott szüntelen erőfeszítésekkel küzdheti le.” (GS 25)

Hogy találtál rá hivatásodra? Mi segít abban, hogy hivatásod gyakorlása közben megőrizd derűdet, Istenbe vetett bizalmadat? Milyen példákat láttok az állapotbeli hivatás és a foglalkozások közötti konfliktusok feloldására? Hogyan tapasztaltad meg, hogy Isten alkalmassá tett hivatásod betöltésére?

Életünk során körülményeink, feladataink gyakran változnak. Új, meg új kihívások érnek minket, sokszor módosulnak körülményeink, lehetőségeink. Mindez nem azt jelenti, hogy hivatásunk megváltozott, hanem azt, hogy most fejlődésünk során egész életünk hivatásának új módon kell megfelelnünk. Fontos mozzanata életünknek, hogy a külső körülmények változásai közepette a családon belül kialakult munkamegosztást újragondoljuk. Amikor a férj, vagy a feleség munkahelyi terhelése növekszik, azzal vehetünk valamit le válláról, ha a gyerekek vállalnak többet a család javára. „Az igazi fejlődés a teljes ember fejlődése, azt jelenti, hogy minden egyes személy egyre jobban meg tud felelni hivatásának, tudniillik a meghívó Istennek.” (KEK 2461) Nem mindig könnyű válaszolni az új helyzetekből eredő új kihívásokra. Van úgy, hogy nehézségektől visszarettenünk, úgy érezzük, hogy nem tudunk megfelelni a kihívásnak. Ilyenkor se feledjük, sem a meghívó nem változott, sem a meghívás ténye.

Amíg távol van, egyszerű azt mondani, hogy majd jó feleség, vagy tökéletes apa akarok lenni, az adott pillanatban a helyzet már sokkal bonyolultabb. Már a párválasztás is döntés, melyet hivatásunkkal összhangba kell hoznunk, hiszen döntésünknek visszavonhatatlannak, egész életünkre szólónak kell lennie. A felismert és megélt házasság, családi, szülői, nagyszülői és gyermeki hivatás nem egymástól független és nem egymással szembeállítható feladatot jelent életünkben. „Minden egyes család megtalálja és fölfedezi önmagában a hivatást, amelyet soha nem lehet elvenni tőle, s amely egyúttal méltóságát és kötelességét is meghatározza: család, »légy« azzá, ami »vagy«!” (FC 17)

Szenteljünk különös figyelmet gyermekeink bontakozó hivatásának! „A családi kötelékek jelentősek, de nem mindentől függetlenek. Ahogy a gyermek növekszik érettsége és emberi, lelki önállósága felé, úgy világosodik és erősödik Istentől kapott, sajátos hivatása. A szülők tartásukban tisztelték ezt a meghívást, és segítsék gyermekeik válaszát a hívás követésében. Meggyőződésünknek kell lennie, hogy a keresztény első hivatása Jézus követése: "Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám, és aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám." (Mt 10,37)” (KEK 2232)

Az életállapotokban beállt változások (pl. házasság, szülővé válás) mennyiben hatott foglalkozásbeli hivatásotokra? A családban, a rokonságban milyen vonzó példákat láttok a helyesen megélt családi hivatásra? Kiktől, miben kaptok segítséget a szülői és a gyermeki hivatások teljesítéséhez? Osszatok meg pozitív tapasztalatokat, hogyan tudjátok gyermekeiteket segíteni saját hivatásuk felismerésében?

„Isten tervében a férfi és a nő hivatása az, hogy mint Isten »gondnokai« »uralmuk alá hajtassák« a földet. Ez az uralom nem lehet önkényes és romboló. Mivel a Teremtő képmására vannak teremtvé, »aki szeret mindent, ami van« (Bölcs 11,24), a férfi és a nő arra hivatott, hogy vegyen részt a többi teremtményre irányuló gondviselésben. Innen fakad a világért való felelősségük, amit Isten rájuk bízott.” (KEK 373) Amikor a világban munkálkodunk, építünk, tervezünk, gyógyítunk, vagy tanítunk, terményeket természetünk vagy új értékeket állítunk elő, »gondnoki« hivatásunknak teszünk eleget. Ez is része egész életünk hivatásának, kötelezettségeket és feladatokat ró ránk, akárcsak a politikai életben való részvételünk. „Az összes Krisztus-hívő érezze át, hogy külön hivatása van a politikai közösségekben: példájukkal mindannyian mutassák meg, hogy él bennük a kötelesség tudata, s hogy odaadóan szolgálgják a közjót, s így tetteikkel mutassák meg, hogyan lehet összhangba hozni a tekintélyt a szabadsággal, a személyes kezdeményezést az egész társadalmi testület szoros együvértartásával, a kellő egységet a termékeny sokféleséggel. A mulandó dolgok rendezésénél az egymástól eltérő törvényes véleményeket ismerjék el, s az azokat tisztességesen védő polgárokat és csoportjaikat is becsülgják. A politikai pártoknak pedig kötelességük azt szorgalmazni, amit megítélésük szerint a közjó megkövetel, de sohasem szabad a közjó elébe helyezni a maguk hasznát. (GS 72)

Hogyan tudjátok megteremteni az összhangot a családi élet és a munkahelyi, vagy iskolai kötelezettségek között? Mondjatok példákat arra, amikor valaki lelkiismereti okokra hivatkozva utasított el anyagi, vagy karrierbéli előnyöket! Hogyan szolgálhatjátok a közjót vezetői, ill. beosztotti állásban? Hogyan tudjátok megtalálni az örömet, a lelki békét a kedvezőtlen körülmények között végzett tevékenységben?

Hívom a családokat, éljenek a megtalált hivatás békéjében!

Bíró László
A MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke